

En kort historia om en Norgeresa som blev Bingo!

Det började för många år sedan när jag och min fd fru, mina föräldrar och min farmor åkte till Oppdal i Norge. Vi skulle besöka farmors syster mm.

Farmor växte upp på en så kallad Säter/fäbodvall vid en liten ort som heter Fagerhaug ca en mil norr om Oppdal. På 20 talet träffade hon min farfar (Adolf Stenberg) och följde med honom till Sverige där hon sedan kom att bo så länge hon levde.

Min bror Jan släktforskade för en par år sedan och hittade då farmors far. Han kom från en ort som heter Meldal och slakten går att följa till 1700 talet.

Jag har berättat många gånger för mina barn Tony, Ingela och Veronica om farmor och sätern där hon bodde som liten. Ingela har sagt några gånger att hon vill gärna åka dit och se det som jag berättat om.

Veronica blev också tänd på resan när hon fick höra att vi planerar att åka. Tony följde också med. Han höll bil och körde oss hela vägen. Det hade jag inget emot. Skönt att bara få åka med!

Vi planerade att en dag gå upp till sätern och en dag åka bil via Sundalsöra till Meldal. Det var två måsten!

Måndagen den 29 juni på morgonen åkte vi då äntligen till Oppdal via Idre och Tynset. En sträcka på drygt 60 mil. Där hade vi bokat en stuga tre nätter.

Tisdagen började med dis och regnskurar så vi bestämde oss för bilturen när det inte var läge att fjällvandrade. Vi började med en fika i Sundalsöra, ett väldigt vackert litet samhälle nere vid fjorden. Det var otroliga vyer efter den vägen.

Det blev en runda på ca 30 mil samt 30 minuters färja över en fjord.

Vi passerade ett litet samhälle som hette RÖV och som var med på landet runt för ett tag sedan. Det var inte alls inte planerat men lite lustigt. Vi stannade senare och fotade mej med ortsnamnet Meldal på en skylt. Farmors far var från den orten.

Onsdagen var också lite gråmulen på fm så vi avvaktade i stugan. Efter lunchen klarnade det upp och då packade vi våra ryggsäckar med lite drycker samt tilltugg och gav oss iväg.

Det var lite krångligt att hitta rätt väg upp till sätern. Det var ju ungefär 30 år sedan jag var upp dit senast.

Men efter att vi studerat kartan och slagit våra kloka huvuden ihop kom vi slutligen fram till platsen där det inte gick att åka Volvo längre. Där började fotvandringen.

Det tog oss ungefär 45 minuter att gå upp genom skogen. När jag såg öppningen i skogen och ängen där framme så kändes det underbart. Äntligen fick jag komma hit en gång till efter så många år!

När vi suttit där och vilat och tagit en fika så säger Ingela "tänk om det kom någon förbi här som kunde knäppa kort på oss alla tillsammans"! Det gick nog ca 15 minuter så hör vi ett motorljud nerifrån skogen. Det är en 4-hjulsdriven bil som letat sej opp. Den for förbi först, men efter en stund kom en man fram till oss och undrade vad vi var för ena som hittat ditupp. Jag berättade om farmor och att jag varit där förut. Då gav han tips om en reporter som forskat om sätern och befolkningen där.

Efter en stund drog han vidare till sin säter tre km längre bort. Han var upp hit två gånger i veckan för att se till sina får som betade på bägge säterställena.

Ovanför stugan finns ett ganska högt berg "hatten" som kallas så därför att det ser ut som en hatt. Jag har varit upp på toppen två gånger tidigare då senast för 30 år sedan.

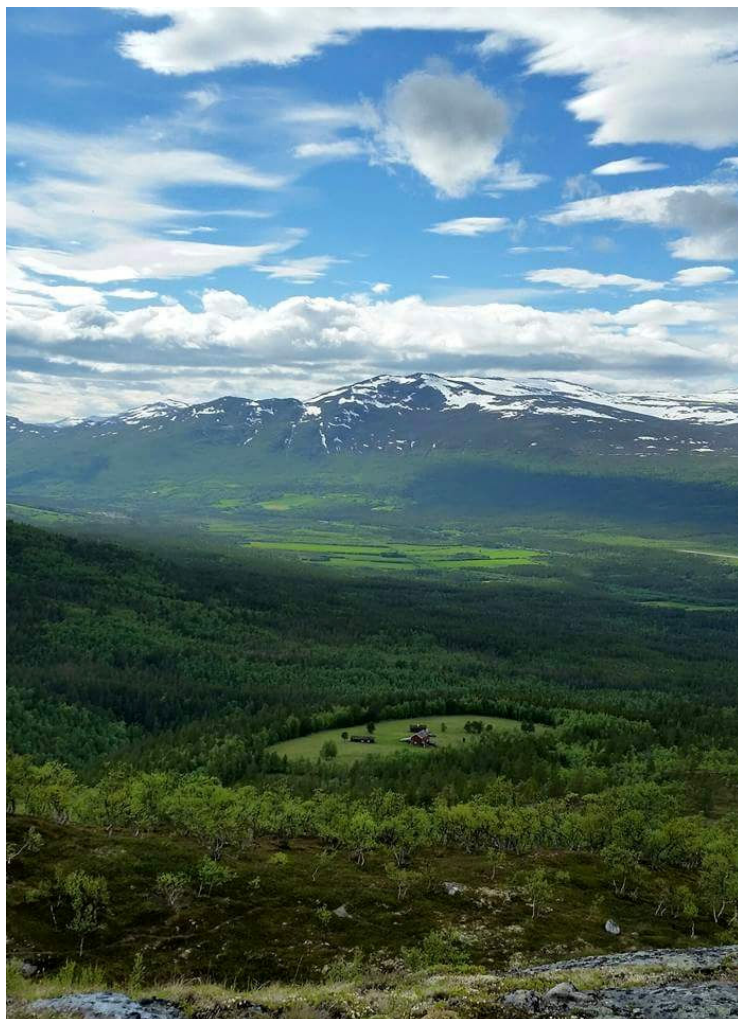

En stig leder upp dit och på vägen finns ett fint vattenfall som vi stannade och fotade. Så började vi klättringen uppåt. Ja klättra fick vi verkligen göra bitvis. Dels hade det regnat och var blött och halt och på en del ställen lösgrus som gjorde att det blev dåligt fäste. Man fick hålla sej i grenar och annat för att inte halka. Äntligen kom vi upp på platån efter ca 40 minuters kämpande.

Vi satt där och beundrade utsikten och funderade om vi skulle skippa sista klättringen upp till toppen. Men hur det var så tyckte jag att har vi gått så här långt så må vi väl ta sista biten också!

Det ångrar jag inte trött som jag var, för utsikten däruppe överträffar mycket man sett.

Nerfärden gick lite lättare. Vi var vid stugan efter ca 20 minuter och tog en sista fika innan promenaden ner till bilen.

Ingela googlade på kvällen på denne Lars Gisnås som skrivit om Sätern och fick då upp en efterlysning på min farmor Pauline Knutsdotter Fagerhaug (fosterbarn på sätern) och som hade flyttat till Sverige i början på 20 talet.

Torsdagen går färden hemåt igen. Vi stannar i Röros och tar en fika innehållande rökt renkött på bröd, därefter vandrar vi runt mellan dom gamla husen. Det är en mycket trevlig liten stad.

Åker sedan via Funäsdalen, Särna och Älvdalen där stannar vi hos min kompis sedan barndomsåren Lars Sjöblom i Brunnsberg. Som vanligt är han väldigt gästvänlig. Sedan bär det av raka vägen hem.

Jag går in på det Norska släktforumet och svarar på efterlysningen om min farmor. Jag fick då svar rätt omgående att man skulle informera uppdragsgivaren om min information. Sedan kom det ett brev med information om sätern och dess folk samt bilder på min farmor som då var 18-19 år.

Jag skrev igen och undrade om den som efterlyste ville ha kontakt med mej så vore det ju trevligt.

Det gick några dagar så ringde telefonen. Det var en dam ifrån Norge och det visade sej att min farmors far var hennes morfar! Nu har vi kontakt via datorn, och jag ser fram emot när vi kan träffas.

Slutligen hur det kan slumpa sej här i världen! Precis den dagen och den stunden vi var upp till sätern så kom också Ivar Hagen, som var upp dit två gånger i veckan! Han tipsade oss om Lars Gisnås skrift om Fagerhaugsätern. Hade vi varit upp första dagen så har det troligtvis inte funnits något att skriva om.

Jag är tacksam mot Ingela som drivit på så att denna resa blev av.

Norrsundet den 26 juli.

Bo Stenberg